

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Listopad 2019

Bůh je krása

Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření a naše mysl pro krásu jeho pravdy, můžeme opravdu doufat, že zůstaneme mladí a že budeme budovat svět, který odráží něco z oné božské krásy a tím inspiruje i budoucí generace, aby jednaly podobně.

papež Benedikt XVI. v ČR, 2009

Když dokončíme výšlap na nějaký vrchol, k němuž jsme se vydali, můžeme se věnovat různým věcem: někdo hledá místo, kam si sednout, aby si odpočinul, jiný se začne občerstvovat jídlem a pitím, další se pustí do družného hovoru s těmi, kdo jej cestou doprovázeli. Je-li však člověk alespoň trochu vnímavý vůči kráse přírody, to první, co udělá, je, že se rozhlédne po kraji a zašeptá: „To je nádhera!“ A pokud je dotyčný turista věřící, pomyslí si možná: „Bože, jak jsi veliký!“

Příroda jako cesta k usebrání

O tom, že je možné číst v „knize přírody“ o Bohu, píše už svatá Terezie z Ávily. Ve své Knize života uvádí například: „Prospívalo mi dívat se na krajinu nebo vodu, na květiny; v těchto věcech jsem nacházela připomínku Stvořitele, chci říci, že mě probouzely a usebíraly a sloužily mi jako kniha“ (Ž 9,5).

Ve Vnitřním hradu Terezie dodává: „Nenacházím nic příhodnějšího, čím bych objasnila některé záležitosti ducha, než příměr k vodě. Mám tak ráda tento živel, že jsem si jej všímala s větší pozorností než jiných věcí, které stvořil tak velký a tak moudrý Bůh. I když osobně se domnívám, že v každé drobnosti, kterou Bůh stvořil, je skryto mnohem víc, než čemu rozumíme, i kdyby se jednalo o jediného mravenečka“.

Privilegovaná cesta, nikoli cíl

Svatý Jan od Kříže často vodíval své spolubratry rozjímat do přírody, kde bratři začínali hodinu vnitřní modlitby společně a pak se rozcházeli na různá místa, aby se v kráse přírody a v samotě snáze usebrali a niterně rozmlouvali s Bohem. I ve svých dílech tento světec zdůrazňuje význam krásy stvoření pro duchovní život, zejména pro vědomé prožívání Boží přítomnosti.

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. (Ž 19,2)

„Bůh stvořil všechny věci s velkou snadností a krátkostí a zanechal v nich jakousi stopu toho, čím je, nejen tím, že jim dal bytí z ničeho, nýbrž i že je obdaroval nesčetnými půvaby a schopnostmi, když je zkrášlil obdivuhodným řádem a dokonalou závislostí, jakou mají jedny na druhých. Tvorové jsou jako

stopa Boží chůze, v níž se sleduje jeho velikost, moc a moudrost a ostatní božské vlastnosti.

Krásu stvoření je tak potřeba nahlížet jako mimořádně účinný prostředek k vědomému prožívání Boží přítomnosti, jako stopy Stvořitele, k nimž ale člověk nesmí bezmezně přilnout, jinak by se z nich stala spíše reálná překážka na cestě k Bohu, než skutečná pomoc.

Obdivujeme-li tedy krásy přírody, neopomeňme jim ve svém duchovním životě přisoudit onu vznešenou a zároveň jasně vymezenou úlohu, jež mají mít: totiž, aby nám byly stopami krásy a velikosti Stvořitele, ale abychom se díky nim nepřimkli k tvorům, nýbrž k Bohu, od něhož pocházejí jako láskyplný dar.

Nádherný svět

Jednoho slunečného jitra
se svatý Lynas procházel po lukách.
„Kde jsi, Hospodine?“ zvolal.

„Tady! Tady!“ odpověděl Hospodin.
(Ale mohla to být i kukačka.)

„Stvořil jsi nádherný svět“,
konstatoval svatý Lynas
a s rozkoší vdechl svěží vzduch.

„To vím, to víím!“ odpověděl Hospodin.
(Ale stejně dobře to mohla být i pěnkava.)

„Neoslovíš mě přímo? Nebeským hlasem
nebo tak něco?“

„Ne-é,“ odušil Stvořitel.
(Ale třeba jen kdesi zamečela koza.)

*Pavel Vojtěch Kohut OCD
Převzato z webu bosekarmelitky.cz*

Zápisky z cest - tentokrát Srbskem do Řecka

Letošní dovolenou u moře jsme se rozhodli si poněkud zkomplikovat putováním proti směru příchodu soluňských bratří do našich krajin. A tak jsme po cestě navštívili několik míst v Srbsku, které není pro Čechy příliš běžnou turistickou destinací. Tato krásná země s velmi nám přátelsky nakloněnými obyvateli má bohatou, i když většinou velmi pohnutou historii.

Tak jako většina balkánských národů, stali se i Srbové na mnoho století obětí osmanského expanzionismu. Avšak na rozdíl od jiných se s touto skutečností nikdy nesmířili a patřili mezi ty, kteří na Balkáně vždy mezi prvními nastavovali hrud' na obranu křesťanství. Proto i některé kláštery byly skutečnými pevnostmi. Za nejzajímavější opevněný klášter lze bezesporu považovat objekt Manasija Resava, jehož návštěvu jsme si nemohli nechat ujít.

Manasija Resava (foto autor)

Snoubí se zde velmi silné duchovní místo s nezdolnou vůlí po obraně symbolizované opevněním, jehož nevídaná mohutnost nasvědčuje pevnému odhodlání bránit křesťanskou víru a vlast před silným a krutým nepřítelem.

Tragédie nejen srbského národa, ale do značné míry celého Balkánu nominálně začala první bitvou na Kosově Poli 15. června 1389, i když podmínky pro zhroucení křesťanských států na hranicích osmanské říše byly fakticky založeny už o mnoho let dříve. Po smrti nejvýznamnějšího srbského vládce cara Dušana roku 1355, se jeho mohutný středověký stát rozpadl na několik menších knížectví, což vedlo k jeho oslabení. A jelikož shodou nešťastných náhod se v té samé době rozpadá smrtí bulharského cara Ivana Alexandra v roce 1371 i jednotný bulharský stát a ještě v témže roce jsou Bulhaři spolu se srbskými spojenci na hlavu poraženi Osmany v bitvě na řece Marica, otvírá se další prostor pro Tureckou expanzi. Zvláště, když i Byzantská říše se vlivem vnitřních rozporů, za opakovaného tragického „přispění“ křižáků, natolik oslabuje, že přestává být pro postup muslimů zásadní

překážkou a víceméně už jen čeká na poslední ránu z milosti, kterou bylo dobytí Konstantinopole v roce 1453.

Kosovo Pole, cca 5 km od dnešní Prištiny, je vojensko-historicky doslova magické, protože v průběhu staletí zde proběhly ještě další čtyři bitvy. Ale nejdůležitější byla ona první roku 1389, kdy se sultánu Muradovi I. postavily do cesty spojené síly srbských křesťanských vládců Štěpána Lazara I. Hrebeljanoviće a Vuka Brankoviće, posílené oddíly bosenského krále Tvrtka I. Kotromaniće. Jediným zástupcem západních křesťanů byla malá skupina Johanitských rytířů pod velením Jana z Paližne. Uvádí se i několik jednotlivců a pomocné oddíly z Bulharska, Albánie, Valašska, Uher a Polska. Johanité asi jako jediní ze Západu pochopili, o co zde běží, protože měli s osmanským nepřítelem osobní zkušenost.

Naopak trestuhodně se zachovala uherská koruna, která situace využila k záboru srbských území ze severu a obsadila Bělehrad. A jak z historie víme, trest přišel. Záhy to byli právě Maďaři, kterým bylo souzeno osmanskou agresí zadržovat a snášet velké válečné útrapy po mnoho staletí. V této souvislosti je zmiňováno i jméno tehdejšího uherského krále, mladého Zikmunda Lucemburského, který ale spíše zdědil s uherským trůnem politiku francouzských Anjouovců, vládnoucích v té době nejen v Uhersku, ale i v Polsku. A to rozhodlo, že nejenže Západ Srbsko na Kosově Poli nepodpořil, ale po krvavé nerozhodné bitvě ještě svojí politikou na Balkáně vrazil Srbům dýku do zad a pro krátkodobé lokální zájmy ohrozil celou Evropu na několik století. Nutno přiznat, že situace tehdy byla vlivem soupeřících adeptů na vládu v Srbsku velmi složitá a nepřehledná, ovšem kdy tomu bylo v historii, ale i v současnosti jinak? Zikmund sám byl naštěstí natolik prozíravý, že za slib vazalství alespoň umožnil vládu srbskému následníkovi Štěpánu Lazarevičovi a to dokonce i na části uherského území a sám jako římský císař následně stanul v čele protiturecké obrany. V protikladu k tomu ale např. Benátská republika uzavřela v roce 1419 s Osmany smlouvu, podle které Turci bránili její zájmy na pobřeží dnešního Chorvatska. Podobně hanebnou roli pak Benátky sehrály vůči Konstantinopoli, počínaje zneužitím nezdařené IV. křížové výpravy k „náhradnímu“ vyplnění Konstantinopole křižáky v roce 1204 a konče oportunním postojem při finálním dobývání Konstantinopole Mehmedem II. v roce 1453.

Srbové se proto postupně stahovali a tak se měnilo i jejich hlavní město. Po vypuzení z Bělehradu se srbští vladaři na krátký čas uchýlili do Smedereva. Zde jsme navštívili ruiny pevnosti, která už ale ničím nepřipomíná srbskou vládu, ale spíše přítomnost turecké vojenské posádky.

(pokračování příště)

Přemysl Duben

Pozvánka do divadla

Když Divadlo v Dlouhé, známé svými komorními představeními, před časem uvedlo nové nastudování Sofoklovy hry *Élektra*, vzbudilo záhy velký zájem publika i divadelních kritiků. Není divu, jedná s o skutečně nevšední zážitek, 90 minut mimořádně bolestného lidského dramatu, přesto podaného civilně a uvěřitelně.

Mykénská královna Klytaimnéstra společně se svým milencem a pozdějším manželem Aigisthem zavraždila svého manžela, krále Agamemnóna poté, co se vrátil z Trójské války domů. Důvodem bylo to, že obětoval na nátlak bratra jejich dceru Ífigeneiu, aby bohyně Artemis poslala vítr do plachet válečnému loďstvu, které už chtělo konečně doplout k Tróji a porazit ji.

Élektra touží pomstít krutou smrt svého otce. Z vyhnanství se nepoznán vrací její bratr Orestés, který rovněž touží otce pomstít a spolu s Elektrou vymyslí plán, jak to udělat. Orestes zabije matku a poté také Aigistha. Ale místo vítězného pokřiku následuje strnulost a hrůza. Sourozenci stojí v závěru mlčky, neschopni dotknout se jeden druhého...

Élektra

Élektra odmítá předstírat, že lze žít normálně, když zločin zůstane nepotrestán. Trvá na pravdě a spravedlnosti, i když ji to stojí postavení v paláci, a která nakonec plánuje akci zcela zoufalou. Je fanatička pravdy. Je disidentka. Ale

nejen to - je především žena vznešená. Ne chuti se do vznešenosti stylizovat, nýbrž schopnosti rozpoznat ji a sklonit se před ní.

Klytaimnéstra

Klytaimnéstra je vylíčena jako bezcitná karieristka. Ale nemá i ona svou pravdu? Vždyť její manžel způsobil smrt jejich dítěti. V dialogu nebo spíše v hádce s Élektrou uvádějí závažné argumenty obě strany. Obě si také berou na podporu svých postojů do úst „jméno boží, tedy bohů“.

Chrysothemis

Élektra do svého plánu pomsty zasvěcuje i sestru Chrysothemis, ta se ale bojí a snaží se naopak Élektře její záměr rozmluvit. Jako mluvčí rozumné většiny říká: „Smiř se s tím, nic nepořídíš, jen si uškodíš... Nějak se žít musí – podívej, vždyť já žiju vlastně docela spokojeně. Chci žít svobodně, proto musím poslouchat moc, musíme být rozumní.“ (Kde jsme to jen slyšeli?)

Hra vyvolává řadu otázek, některé zásadní pro chování člověka. Řada z nich má nebo může mít křesťanské „zabarvení“:

- Je člověk ovládán osudem, kterému nelze uniknout?
- Je pomsta totožná se spravedlností, je možné spravedlnosti dosáhnout násilím, vraždou? Může brát člověk spravedlnost do svých rukou?
- Je možné se postavit se proti zlu, i když se zdá být obludné a mnohem silnější?
- Máme žít pokrytecky jako za socialismu, neprovokovat?
- Má každý svou pravdu? Může vzývat Boha (bohy) na podporu svých stanovisek?
- Z lidského pohledu byla spravedlnost vykonána, ale co Boží spravedlnost? Je slabostí či zbabělostí milovat nepřátele? A jak tuto lásku reálně uskutečňovat?

Dojem z představení umocňuje krása jazyka, který si uchovává žádanou tragickou vznešenost a čistotu. Režisérka Hana Burešová použila text podle nového, doslovného překladu Aleny Sarkissianové, který je zdařilou nápodobou jambického trimetru řeckého divadla.

Herecky bezesporu vyniká představitelka hlavní role Eva Hacurová, ale i ostatní herecké výkony jsou na velmi vysoké úrovni.

Nezbývá než návštěvu představení vřele doporučit, dokud ho Divadlo v Dlouhé ve svém repertoáru má.

Vladimír Šimík s využitím dostupných recenzí

Misijní týden

Modlitební setkání za misie na Domečku a Misijní neděle

V pátek 18. října se nás sešlo osm po večerní mši svaté na Domečku. Vytvořili jsme hezkou atmosféru za pomoci světel svíček. Sestra Damiána přinesla misijní růžence, podle jejichž barevných zrn jsme se modlili za misie v jednotlivých světadílech. Paní Dita uvedla každý světadíl několika hezkými a výstižnými větami. Potěšilo nás, že se zúčastnil i otec Libor Bulín, od kterého jsme na závěr modliteb dostali požehnání.

Večer jsme zakončili krátkým posezením u sklenky vína a chlebíčků s pomazánkou. Popovídali jsme a rozešli jsme se spokojeně domů s vědomím, že se takovýchto skupinek misijního mostu modlitby určitě na území naší země sešlo hodně.

V neděli po mši svaté si mnozí z nás koupili misijní kalendář, koláč a pěkné misijní zápalky. Paní Anička prodávala u stolu před kostelem zcela profesionálně a měla i připraveno hodně drobných na vrácení, a za chvíli byl stůl skoro prázdný. Většina farníků se do koláče zakousla hned na místě a všem chutnalo. Mnozí pak koláč zapili kávou na Domečku.

Irena Fajmanová

Program uctění relikvie sv. Vincence z Pauly

Charitní domov, pondělí 4. listopadu 2019

15:00 přivítání relikvie na dvoře CHD

15:10 ukončení novény k sv. Vincentovi

15:15 mše svatá pro obyvatele charitního domova, po mši sv. růženec se sv. Vincentem

18:00 **mše svatá pro farnost**, celebruje biskup Karel Herbst

19:00 Sv. Vincent - muž modlitby a činu, P. Ján Jakubovič CM

20:00 malé agapé, závěr

Aktivity ve farnosti

- Schůzky Mariiny legie: jídelna Charitního domova, každou středu v 17.30h.
- Modlitební setkání nad Písmem: jídelna Charitního domova, středa 6.11. v 19.00 hodin. (**POZOR - změna !**)
- Modlitba za národ: kaple Charitního domova, čtvrtek 28.11. v 16.10 hodin.
- Tichá adorace eucharistického Krista: kaple Charitního domova, každý čtvrtek v 18.30 hodin.
- Patricijské hovory o víře na téma "Advent - na Tvůj příchod čekáme": jídelna Charitního domova, pondělí 25.11. v 19.00 hin.

Z liturgického kalendáře

Listopad 2019

1.11.	Slavnost všech svatých
2.11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4.11.	Památka svatého Karla Boromejského, biskupa
9.11.	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
11.11.	Památka svatého Martina, biskupa
12.11.	Památka svatého Josafata, biskupa
13.11.	Svátek svaté Anežky České, panny
18.11.	Památka Posvěcení římských bazilik
svatých apoštolů Petra a Pavla
21.11.	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.11.	Památka sv. Cecílie
23.11.	SLAVNOST SVATÉHO KLAMENTA I.,
PAPEŽE A MUČEDNÍKA
filiální kostel svatého Klementa – 9.00
24.11.	Slavnost Ježíše Krista Krále
30.11.	Svátek svatého Ondřeje, apoštola

Plnomocné odpustky pro duše v očistci – 1. až 8. listopadu

modlitbou a dobročinnými skutky ve prospěch druhých lidí.

- Je smutným faktem, že v určitém historickém období bylo získávání odpustků zneužito k finančnímu prospěchu. - Získání "odpustků" NEZNAMENÁ odpuštění "hříchů" (zlého jednání člověka).

- Člověk má hledat nápravu následků svého zlého jednání. Některé následky ale zcela napravit nelze.
- "Odpustky" zahlazují (duchovní) následky zlého jednání člověka.
- "Odpustky" lze získávat především pro zemřelé lidi.
- "Odpustky" lze získávat

Každé zlé jednání člověka má své následky a důsledky. Člověk má své zlé jednání reflektovat, hledat odpuštění a smíření a škodu napravit. Některé následky a důsledky zlého jednání ale odstranit nelze. Pro příklad: člověk uškodí někomu jinému. Nakonec mezi nimi dojde ke smíření a odpuštění. Ale následně musí dojít i k nápravě křivdy (vrátit ukradené atd.). Pokud ale někdo zemře, nese si sebou za hranici smrti i takovéto "dluhy". Takovému člověku lze pomáhat právě modlitbou, získáním "odpustků" (za určitých daných podmínek).

Jak získat odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoli hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýto způsobem odpustky částečné.

Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Připomeňme si momenty z celonárodní pouti ke Sv. Václavu do Staré Boleslavi

Pravidelné bohoslužby

Den	hodina	místo
Pondělí	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Úterý	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Středa	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Sobota	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všech svatých - Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav

Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847;

e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz